

[Lene Bra.]

det problem kan man løse ad anden vej. Man kunne løse det ved at bruge forældremyndighedsprincippet og overdrage ham forældremyndigheden. Jeg kunne godt tænke mig i denne forbindelse at spørge ministeren, om ministeren egentlig har nogle tal på, hvor mange gange det er sket. Det er ikke min opfattelse, at det sker særlig tit ad frivillighedens vej. I øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at vi har lige gennemført en bestemmelse i dette ting gående ud på, at ugifte fædre skulle have samkvemsret med deres børn. Den fungerer heller ikke særlig godt, og den skal vi vel også have fat i.

I det hele taget er der så mange ting, jeg kan forstå man er glad for at vi kommer til at drøfte nu, at jeg er meget glad for, at jeg har lagt dette forslag med min gruppes tilladelse og fulde opbakning på bordet. Jeg giver fru Gunhild Due og andre, der var inde på det, helt ret i, at det er godt, vi kan sidde og drøfte det her i folketinget, samtidig med at det drøftes på embedsmandsplan. Jeg er sikker på, at vi på den måde i hvert fald får de andre problemer løst hurtigere, end hvis vi venter på en kommissionsbetænkning. Med al respekt for ministerens pressen på kommissionen, så kan vi i hvert fald ikke få nogen betænkning før om 1-2 år, og hvornår kommer så lovforslaget, der løser problemerne, og hvornår bliver lovforslaget vedtaget efter endnu et udvalgsarbejde? Lad os se på børn, der i dag er 2 år og f. eks. er glemte børn. De vil til den tid være op imod de 6 år, og så er vi allerede inde i problematikken om, at det er svært at få dem bortadopteret, det er svært at behandle dem, som de egentlig skulle være behandlet. Hertil kommer oven i købet adoptionsproceduren, som kan forlænge det. Barnet kan blive op til 8-10 år, og for hvert år, der går, bliver det en værre og værre tilstand, vi sætter barnet i, værre og værre bekymringer, vi påfører både barn og forældre.

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Reintoft, at det ikke på noget tidspunkt har været min tanke ikke også at skele til det ansvar,

vi har over for de enlige mødre og de mødre, der er nødt til at have deres børn på institutioner. Jeg er helt enig i den betragtning. Når jeg har fremsat dette lovforslag, er det for at hjælpe de børn, uanset om fru Hanne Reintoft mener, det er 100 eller 10 eller 3, eller hvor mange det er. Der er nogle børn, der skal have hjælp. Der er også nogle mødre, der skal have hjælp, det er vi helt enige om. Vi kan også godt sætte et meget stort spørgsmålstejn ved, hvordan børneforsorgsloven virker, men lad os få det frem til en anden debat, lad os løse dette først, det er noget, vi ved vi kan få igennem, fordi vi er enige om det.

Når jeg presser på nu, er det, fordi vi nærmer os afslutningen af en folketingssamling, og jeg ville meget gerne se, at vi havde løst nogle af disse problemer, inden vi holder sommerferie. Jeg tror ikke, at ret mange af os kan — vi burde i hvert fald ikke have ryggrad til det — holde en god sommerferie, vel vidende, at vi kunne have løst nogle af de problemer, mens nogle børn skal vente på, at vi har holdt vores lange sommerferie og kommer tilbage og optager forhandlingerne.

I mange spørgsmål har justitsministeren været de borgerliges helt, Tordenskjold, og jeg kunne godt tænke mig at citere Tordenskjold i den forbindelse og sige:

„Hvad dølen nøler vi efter?“

Dagmar Andreasen: Uden i øvrigt at gå ind i en diskussion med fru Hanne Reintoft om de synspunkter, der blev fremlagt, hvoraf der var nogle stykker, jeg ikke var enig i, vil jeg lige sige, at inden man fremdrager tallene på, hvor mange glemte børn der er, så ville det være udmærket, hvis vi også fik den nuværende definition på et glemt barn. Jeg er i hvert fald vidende om en dreng, som ikke blev opgivet i den statistik, som blev indkaldt på vores foranledning her i folketinget for et år siden. Han havde været på børnehjem i 11 år. I de 11 år havde han set sin mor én gang, men han var anbragt der af moderen for betaling.